

EUGÉNIE

“IK WAS METEEN VERLIEFD OP MIJN BIOLOGISCHE MOEDER”

Eugénie Smits van Waesberghe (53): “Twaalf maanden na mijn geboorte in Moederheil, een instelling in Breda waar ongehuwde vrouwen bevielen, kwam ik terecht bij een liefdevol, kinderloos echtpaar. ‘Is kop-pig’, stond in de papieren vermeld. Ik wist niets over mijn biologische moeder, behalve dat ze zielig was en geen geld had, dat was het. Verder stelde ik geen vragen. Later zei ik er een keer iets over op school, omdat we een babyfoto moesten meenemen. Die had ik niet. ‘Omdat ik ben geadopteerd’, vertelde ik in de klas. Daar werd ik op aangesproken door mijn moeder. Ik mocht dat niet meer zeggen, dat was niet fijn voor mijn zeven maanden jongere broertje, dat ook was geadopteerd. Die opmerking heeft grote consequenties gehad voor mijn ontwikkeling en de relatie met mijn moeder. Want ik had een schreeuwende behoefte om het er wél over te hebben. Het gevoel dat ik nooit de dochter was die zij wilde, was er altijd. Terugkijkend was ik een kind met hechtingsproblematiek, en dat werd totaal niet begeleid.”

Extreem loyaal

“Eigenlijk had ik geen idee wie ik was. Ik wilde naar de balletacademie. Toen dat niet lukte, koos ik voor pedagogiek, dezelfde studie als mijn adoptiemoeder. Ik hield me staande door heel erg mijn best te doen. Dat is typerend voor geadopteerde kinderen, weet ik nu. Ik studeerde hard en was actief in het studentenleven. Iedereen wilde ik pleasen. Ook mijn biologische moeder, die zich plotseling meldde toen ik eenentwintig was. Ze had mij gezocht en gevonden. In eerste instantie wilde ik haar niet zien, ik was extreem loyaal aan mijn adoptieouders. Pas toen mijn adoptiemoeder zei: ‘Misschien moet je het toch doen’, heb ik met haar afgesproken. Ik vond het knap van mijn adoptiemoeder dat ze dat tegen me zei, want ik wist dondersgoed dat ze bang was dat het tot een nóg grotere verwijdering tussen ons zou leiden. Mijn biologische moeder vertelde me dat ze niet lang na de bevalling naar Moederheil was gegaan om te zeggen dat ze me terug wilde. Ze had mijn vader weer ontmoet en hem verteld dat ze een kind van hem had gekregen. Daarop had hij haar ten huwelijk gevraagd. Ze overwoog mij op te halen en een gezin te vormen.

Maar bij Moederheil werd beweerd dat ik al was geadopteerd, terwijl ik daar een jaar heb gewoond. Uit mijn dossier blijkt dat ik toen al was beloofd aan mijn adoptieouders.”

Aangeslagen

“Na die eerste ontmoeting was ik idolaat van mijn biologische moeder, ik zat op een roze wolk, alsof ik verliefd op haar was. Maar na een halfjaar begon ze ineens vreemde, gemene brieven te schrijven. Later bleek dat ze een alcoholprobleem had. Vermoedelijk is dat de oorzaak van haar dood. Ze was pas vierenvijftig. Vermoedelijk kreeg ik door die ontmoeting met haar en het snelle verlies als jongvolwassene een depressie. Pas tijdens psychotherapie leerde ik een autonome vrouw te zijn. Ik hoefde niet meer met alle winden mee te waaien. Jaren later, toen ik op mijn drieëndertigste zwanger was van ons eerste kind, vond ik het tijd om op zoek te gaan naar mijn biologische vader. ‘Waar was jij?’, vroeg ik hem. Hij was erg aangeslagen en zei dat hij aan de kant was geschoven door de betrokkenen. In hem herkende ik veel van mezelf. Hetzelfde postuur, hetzelfde koppie, hetzelfde temperament. Bijzonder was ook dat hij naast een biologisch kind twee adoptiekinderen had. We hebben veel gepraat en goede gesprekken gevoerd. Op een dag heb ik het gevoel uitgesproken dat ik graag bij hem had willen opgroeien, bij iemand op wie ik echt lijk. Hij nam die opmerking in ontvangst zonder commentaar. Dat was zó helend, dat gun ik iedereen. We hebben moeite gedaan om een vader/dochterrelatie te krijgen, maar dat lukt niet meer na al die jaren. Hij is ook geen opa voor mijn twee kinderen. Het is geen romantisch verhaal. Soms voel ik heimwee naar iets wat nooit zal zijn. Dat ik niet de enige ben, maakt het verschil.” □

STYLING: MAARTJE BODT, HAAR EN MAKE-UP: TYNKE JEFENINGA, M.V. HEM, MANGO, PEPE JEANS, SELECTED FEMME, STEVE MAADDEN, UNIQLO, VAN HAREN, ZARA